

Gezinin Adaleti

Şube kuruluş yıldönümümüzde gerçekleştirilen Gezinin Adaleti konulu söyleşinin konuğu gazeteci İsmail Saymaz'ın konuşmasından derlemeler aşağıda yer almaktadır:

Toplumun Gezi Parkı gösterilerinde öne çıkan kesimleri elbette ki beyaz yakalılardı, plaza çalışanlarıydı ve modern zamanların işçi sınıfıydı bunlar, toplumun görece eğitim almış kesimleriydi ve demokratik duyarlılığı en demokratik yollarla ifade edebilecek kesimleriydi. Fakat bunların, bu kesimlerin şöyle bir zaafı vardı: Bugüne kadar devletin şiddetiyle bu denli yüzleşmemişlerdi, bu şiddeti bu denli kendi tenlerinde hissetmemişlerdi. Gezi Parkı topluluğunun önemli bir bölümü devlet şiddetiyle bu kadar karşılaşmamıştı. Çünkü bu kesimlerin gözünde aslında devletin uyguladığı şiddet çok ötede olup biten bir meseleydi. Çok uzakta olup bitiyordu bu devlet şiddeti ve ama Gezi Parkı'nda sokağa indikleri andan itibaren kapılarının önünde devlet şiddetini gördüler, polis şiddetini gördüler.

Devlet şiddetinin kendisini de bulduğu, eskiden beri sınav yoluyla, yetenekler yoluyla, kabiliyetler yoluyla devlette yer bulabileceğini düşünen **orta sınıfın bu zeki ve akıllı çocukları, AKP iktidarının ve bir dönem sonrasında da AKP ve Cemaat arasında kurulan bu muhafazakar oligarşinin bütün kanalları tıkasıyla beraber kamusal alanın dışına çıktılar.** Bu tarihte dönem dönem olmuştu. 12 Mart'tan sonra, 12 Eylül'den sonra, toplumun hakikaten dünyaya açık, dil bilen, entelektüel kesimleri devletin dışına itilmişlerdi ve sosyal alanı zenginleştirmişlerdi.

Aslında Gezi Parkı'nda yaşanagelen şiddet, Kürtlerin hep yaşadığı; Beyoğlu'nda, İstiklal Caddesi'nde

travestilerin, transseksüellerin hep yaşadığı; öğrencilerin kampuslarda hep yaşadığı; şiddet. Fakat ilk defa bir vücut halinde, topluca, Türkiye'nin orta sınıfını da içine alacak biçimde yansımış oldu. İnfial burada bu nedenle aslında bu kadar büyük oldu.

Örneğin, Gezi Parkı günlerinde en hareketli mahalleler, Anadolu Yakasında, 1 Mayıs Mahallesi, Mehmet Ayvalıtış'ın oturduğu mahalle, solcuların ve Alevilerin oturduğu bir mahalle, bir de Bağdat Caddesi'ydi. Bağdat Caddesi'nin elit kesimlerin oturduğu bir mahalle olduğunu siz de bilirsiniz. Her akşam bayraklı yürüyüş vardı Bağdat Caddesi'nde. O Bağdat Caddesi'nde -hep hızlı giden araçların yol açtığı trafik kazalarıyla biliriz biz o Bağdat Caddesi'ni- hiçbir trafik işlemedi. Buna rağmen Bağdat Caddesi'ne bir gün olsun TOMA gelmedi, çok rahattı. TOMA'nın uğramadığı, polisin uğramadığı Bağdat Caddesi, sakinlerinin istedikleri gibi yol kapattığı, istedikleri gibi eylem yaptığı -ki öyle olması gerekirdi- bir dönem yaşadı. Ama 1 Mayıs Mahallesi sakinleri kafalarını evlerinin penceresinden dışarı çıkaramadı. **Çünkü orası hâlâ daha yoksulların, ümüğüne çökülmüşlerin mahallesiydi, potansiyel ve ilan edilmiş teröristlerin mahallesi olduğu için onlara bu imkân, bu fırsat tanınmadı.**

Bu dönemlerde, o muazzam kalabalığın aktif bir biçimde yer aldığı eylemlerde bilanço bu çocuklara keldi. Yargılama süreçlerinden örnek vereyim. Mesela, **Mehmet Ayvalıtış**, eski 1 Mayıs, yeni Mustafa Kemal Mahallesi sakinlerinden bir çocuk. Gezi Parkı'ndaki toplumsal muhalefetin açığa çıkmasıyla, zaten aslında öteden beri hareketli olan bu mahalle sokaklara yayıldı; kalabalık bir

grup, E-5 yolunu kesmek istediler. Bir şeridini kestiler. Mehmet Ayvalıtış ile kuzeni diğer şeride geçti, bir grup arkadaşıyla beraber. El işaretleriyle gelen araçları durdurmaya çalıştılar. Araçlar durmadı, Mehmet Ayvalıtış ile kuzenine çarptı, Mehmet Ayvalıtış -20 yaşındaki bu genç- hayatını kaybetti.

Buradan sonrası kazadan daha vahim. Çünkü kazadan bir gün sonra oraya iki tane polis gidiyor, "Burada mobese kamerası yoktur" diye tutanak tutuyor. Sonra avukatlar merak edip olay yerine gidiyorlar, kazanın olduğu yere bakan bir mobese olduğunu fark ediyorlar. Orası boş bir arazi, orada herkesin rahatça görebileceği -görmemek için ancak görme işlevini yitirmiş olması lazım birinin- durduğu yerden görebileceği bir direktte mobesenin varlığını görüyorlar, mobese kameraları açığa çıkıyor. Bulunabilen mobese kameraları kayıtları bu kez savcılık ile mahkeme arasında kaybediliyor Sadece kayıtlarla bitmiyor bu; bütün biyolojik delillerle beraber (saç kılları vesaire) olayı aydınlatacak delillerle beraber bunlar kaybediliyor ve nihayet, uzun uğraşlar sonucunda bulunabildiğinde şu açığa çıkıyor: Mehmet Ayvalıtış ve kuzenine çarpan üçüncü bir araç vardır. İlk araç bunla-

rın yanından hızla ve sürterek geçiyor, onları deviriyor, sonra gelen iki araç çarpıyor. Bu ilk araç hâlâ daha bulunamıyor. Bulunamamasının sebebi, polisin aslında herkesin baktığı yerden görebileceği kameranın varlığını örtecek şekilde tutanak düzenlemesi.

Olmadı. Olmadığı gibi, bu araştırma yapılmadı. Yargılama aşamasında, bugüne kadar, asli fail, yani ilk çarpan aracın şoförü hâlâ daha duruşmaya getirilmedi. Getirilmemesinin nedeni de diğer davalardaki süreçle eşzamanlı aslında. Örneğin, Abdullah Cömert vakasında olduğu üzere.

Abdullah Cömert, Hatay'da, 2 Haziran akşamı gösterilere katıldığı sırada polisin attığı biber gazı kapsülünün başına çarpması sonucu hayatını kaybetmişti. Burada bu noktaya bakan mobese kameraları yaklaşık 8 ay boyunca kurum kurum dolaştı. İki tane polis panzeri vardı, ikisi ayrı renkтейdi üstelik, bu iki panzerin varlığı, soruşturmanın örtülmesine yol açtı. Bir panzerdekiler diğerini, diğer panzerdekiler bu taraftakini suçladı ve oradaki tanıkların, Abdullah Cömert vurulduğu sırada yanında bulunanların, camdan bakanların, balkona çıkmış olanların tanıklığı yok sayıldı. Dosya defalarca adli tıp kurumuna gitti, o araçlardaki polis görevlileri, yani içlerinden biri en azından, Abdullah Cömert'e gaz fişegi atmış olan kamu görevlileri sanık ve şüpheli sıfatıyla

değil, tanık olarak dinlendi. Tanık!

Bunun aynısı İstanbul'da oldu. Benzeri bir dava olduğu için anlatmak istiyorum. **Berkin Elvan**. Gezi Parkı'na müdahale edildiği gün, 16 Haziran sabahı başına sıkılan biber gazı fişegiyle hastaneye kaldırıldı. 269 gün sonra ve 16 kiloya düştükten sonra hayatını kaybetti.

Yaklaşık 10 ay boyunca, Berkin Elvan'ın vurulduğu yerde herhangi bir mobese kamerası olmadığı söylendi. Burada görevli hiçbir polisin olmadığı söylendi. Topkapı-Mecidiyeköy arasındaki bütün polislerin listesi gönderildi, "Bakın, bulun" diye. Kim, nasıl bulabilir?! Sonra, Berkin Elvan öldükten sonra özel olarak avukatlar sormak zorunda kaldı, "Peki, TOMA'nız hiç görüntü çekti mi?" "Çekti" dediler; ama Berkin Elvan'ın vurulduktan 6 saat sonrasına ait görüntü olduğunu söylediler 10 ay sonra. Bilirkişi inceledi, vurulduğu an olduğu muhtemel saat çıktı. Bu arada, Berkin Elvan hastaneye götürüldüğünde... Bir çocuktan terörist öyle yaratılır! Hani Raket Dink'in söylediği, bebekten katil yaratan karanlık. Burada da benzeri bir biçimde, Berkin Elvan hastaneye getirildiğinde, üzerinde birbirine bağlı 3 tane maytap çıktığı yönünde rapor tutuluyor. Maytap olma ihtimali, olma ihtimali kadar vardır elbette. Fakat daha önce hiçbir maytaba şu rapor düzenlenmedi Türkiye Cumhuriyeti

tarihinde: Maytaplar Terörle Mücadele Şubesine gönderildi. Terörle Mücadele Şubesi 3 maytabın bir araya gelmesinden patlayıcı imal edilebildiğini iddia edebildi. Düşünün, bunların 20 tanesi birden bakkalda 10 liraya satılıyor. Şayet patlayıcıysa, bunları orada niye satıyorsunuz? Hani Başbakanın, her yerde, "Cebinden bomba çıktı" dediği maytap işte; bakkallarda satılan, kız kaçıran türünden, atıp kaçırdığımız şeyler. Bu yetmedi; Berkin Elvan'ın eşyaları ve üzerinden çıktığı iddia edilen maytaplar önce ailesine geri verildi, sonra geri alındı ve sonra aileye verilmiş gibi bir daha tutanak düzenlendi, oysa ailenin elinde yoktu bunlar. Soruşturma usullerinin tümü böyle ayaklar altına alındı.

Polislerin orada görev yapmadığı savcılığa bildirildi. Bildirildikten sonra ne oldu? Polislerin, Berkin Elvan'ın vurulduğu en yakın yerde ve vurulduğu saatlerde, hemen oraya koşan ekibin nöbet tutarken çekilmiş fotoğraflarını neyse ki bir vatandaş çekmişti, dosyaya o sunuldu. "Siz yok diyorsunuz; bakın, vardılar" diye gösterildi.

Bütün bunlara rağmen, kolluk güçleri, diğer davalarda da olduğu gibi, Berkin Elvan'ın öldürülmesine ilişkin soruşturmada da kendi arkadaşlarını kurtarmak üzere, kendi arkadaşlarının işlediği suçların delillerini onların lehine düzenlemek suretiyle işlem yaptılar. Zira avukatların olağanüstü çabasıyla, 500 civarında olan polis miktarı ancak şimdi 10'lara kadar daraltılabildi.

Gezi Parkı'nın ilk günü, 1 Haziran günü, **Okan Özçelik**, cep telefonuyla olan biteni kaydederken, kendisine atılan ve gözünü çıkaran gaz fişegini çekmişti. Böyle bir tesadüf olabilir mi?! Daha ne kadar daha iyi delil olabilir?! Bunu çekti. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, açılan davada verdiği yanıtta şunu söyledi: "Biz, Okan Özçelik

adlı şahsı gözaltına almadık.” Elbette almadınız zaten, gözünü çıkardınız. Gözaltına almadığı için sorumluluk sahibi olmadığını iddia edebildi. Keza İçişleri Bakanlığı, izin verilmeyen bir yerde eyleme katıldığı için sorumluluğun kendisine ait olduğunu söyledi.

Aynısı nerede var? Aynısı, az önce TOMA kaydı meselesiyle bağlantılı olarak Hakan Yaman vakasında var.

Hakan Yaman, İstanbul Ümraniye’de, Sarıgazi’de oturan bir minibus şoförü. Gezi Parkı eylemlerine de katılmadı. Katılabildi de, katılmadı. Minibüsünü park edip evine dönerken, gösterici sanılarak önce üzerine TOMA’dan biber gazı atıldı, yere düştü, sonra dört polis tarafından evire çevire dövüldü, sonra da yanmakta olan bir ateşin üzerine atıldı. Hakan Yaman, bu sabah karşılaştığım için taze bilgi söyleyeyim, 6 kez ameliyat oldu, bir gözünü kaybetti, diğer gözünü yüzde 50 oranında kaybetti, burun kemiği kırıldı, kaşı, kafası kırıldı ve hepsi için defalarca daha ameliyat olması gerekiyor. Hakan Yaman’la ilgili yürümekte olan soruşturmada, sadece çatıdan Hakan Yaman’ın dövülürken görüntüsü çekildi, büyük bir tesadüf, bunların dördünün de polis olduğu çok açık ve o polislerin kim olduğunu hâlâ devlet bulamıyor. Herkes o üniformayı kendisinin değil, bir başkasının giydiğini ya da en azından o kaskların, çok belirgin, yeşil, galiba yeşil, **o kaskların aslında halı sahada ortaya konulduğunu, canı çekenin aldığı, dolayısıyla kimin hangi kaskı taktığını bilmediğini, bilemeyeceğini yazabildiler.** Soruldu: “Başka görüntü var mı?” TOMA görüntüsü olduğu söylendi. “Bakalım” dediler. Emniyet şu yanıtı verdi: “TOMA’larımız çağdı efendim. TOMA’larımız çağdı; su sıkınca kamera da gidiyor.” Kamera islanıyormuş(!) Aynısı Berkin Elvan’da var; “Kontağı kapattık mı kamera da kapa-

nıyor” dediler. Su sıkınca kamera islanıyormuş, bu yüzden Hakan Yaman’ın failleri hâlâ daha bulunamıyor. Oysaki biri sivil, beş kişinin evire çevire dövüp, ateşin üzerine attığına dair görüntüler var ve buna rağmen İstanbul Emniyeti ve savcılık halen daha bununla ilgili failleri bulma yönünde bir gelişme sarf etmiş değil.

Failleri bulunanlar var muhakkak: **Ethem Sarısülük.** Bildiğiniz üzere, Ethem Sarısülük vakasında bir polis yargılanıyor; Ahmet Şahbaz. Burada, eldeki görüntülerde, polis, Ethem Sarısülük’ün güvenlik güçlerine taş attığı yönündeki iddiasına destek sağlamak üzere, 5 saniyelik görüntüyü 160 parçaya böldü. Elini kaldırma anı, indirme anı, elinden cisim çıktığı iddia edilen an olmak üzere, görüntüler hazırladı ve mahkemeye sundu. Fakat şu görüntülere itibar edilmedi: “Ateş eden polis, arkadaşlarının yanına döndükten sonra 3 el ateş etti” ifadesini sumen altı ettiler, bununla ilgili hiçbir işlem yapmadılar.

Israrlara rağmen ancak dördüncü ya da beşinci duruşmada, sanık 200 jandarmanın koruması eşliğinde duruşma salonuna getirildi ve hakkında zaten, bu yargılama öyle sonuçlanırsa, muhtemeldir ki, kendi canını korumak adına, nefsi müdafaa yapmak adına suç işlediği yönünde karar çıkacak. **Bu arada bütün bu adaletsizliklere isyan eden Ethem Sarısülük’ün iki kardeşi-**

ne 12 yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı. Ne oldu?

Böylesi bir süreç yaşanmakta Ethem Sarısülük davasında. Kamuoyunun bütün uğraşlarına rağmen failler layıkıyla yargılanmıyor. Bir olay yeri tutanağı var. Olay yeri tutanağında, Ethem Sarısülük’ün polise saldırdığı iddiası var. Ethem Sarısülük’ün polise saldırdığı yönündeki tutanağın altında kimin imzası var; O’nu öldüren polisin imzası var. Öldüren kişi, karşı tarafın saldırdığı yönünde tarafsız, bağımsız belge düzenleyip, altına imza atabiliyor. Biz başka davalarda gördük, burada da bir daha karşımıza çıktı. Fakat mesele şu: Aynı polis, dosyadaki bir belgeye göre, bu tutanağı imzaladığı saatlerde raporlu, hastaneye gitmiş. Yani hem hastaneye gitmiş, hem aynı saatte başka bir tutanağa imza atmış. Bir boyutu da şu: Dosyada sanık polisin 3 tane raporu var. 3 sağlık raporu. 10 gün içerisinde alınmış. Mantık şunu gerektirir, değil mi; ilk rapordan ikinci ve üçüncü rapora doğru sizin yaralarınızın azalması gerekir, değil mi? **Bunda artıyor. İlkinde olmayan bacadaki kırık üçüncüde ortaya çıkıyor. Giderek artan oranda yaralanmış bir polis memuruyla karşı karşıyayız.** Bütün raporların, bütün delillerin ona uygun hazırlandığı bir vakıyla karşı karşıyayız. Tabii ki Ethem Sarısülük buradan suçlanarak çıkacak, tabii ki Ahmet Şahbaz aklanarak çıkacaktır,

kaçınılmaz olarak.

Bunun istisnai örneklerinden biri; ama o da sokaktan adliyeye doğru adaletin sağlanması yönündeki olağanüstü gayretlerden ve kamuoyu baskısından ötürü istisnai bir durum olarak karışımıza çıkan Ali İsmail Korkmaz davası.

Ali İsmail Korkmaz davasında, Türkiye hukuk düzeninin ve Türkiye kolluklarının uygulayabildiği bütün sahtekârlıklar uygulandı. Ali İsmail Korkmaz, 2 Haziran akşamı Eskişehir’de, oradaki Gezi Parkı gösterisine katılmıştı. Polis gaz sıktı, AKP’nin önüne yürümek isteyen kitleyi dağıtmak istedi. Herkes bir yana kaçıştı. Ali İsmail Korkmaz da Sanayi Sokak’a girdi. Sanayi Sokak, Terörle Mücadelede çalışan sivil polisin pusu alanına dönüşmüştü. 1 saat önce gelmişler, önce esnafı dövmüşler, sonra orayı zapturapt altına almışlar, sonra gelenleri dövmüşlerdi. Esnafın dövülme görüntüleri var. Sonra esnafı beraber İsmail’i dövme görüntüleri var aynı ekibin. Bunlara verilmiş olan göreve dair çeşitli iddialar var. Polise soruyorlar: “Size verilen görev neydi?” “Sağa sola gidin” diye emir vermişler bunlara. Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en ilginç emri: “Arkadaşlar, sağa sola gidin.” “Size verilen görev neydi?” “Gözaltına

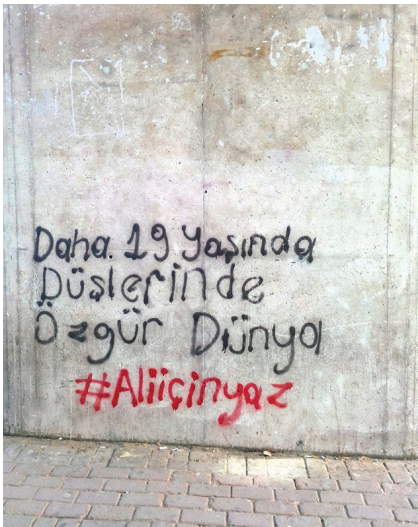
almaydı.” “Aldınız mı?” “Hayır, alamadık.” “Niye?” “Dövdük çünkü.” Alıp bırak, alıp bırak. Uygulama böyleydi. Yani kayıt dışı gözaltı. **Bizim 2007’den bu yana, Polis Vazife Salahiyetleri Kanunu çıktığı günden bugüne en çok karşılaştığımız, “Artık Türkiye’de karakolda işkence yok; çünkü sokakta dövüyoruz, bulduğumuz yerde dövüyoruz”** mantığına denk düşen kayıt dışı işkence vakası burada açığa çıktı; 40 civarında polis, bulabildiklerini dövüp dövüp bıraktılar ve hiçbiri hiçbir şüpheliyi gözaltına almadı. Bunu yapmadığı gibi, yanında onunla beraber sopalarla hareket eden bir sivil tim de kurdu. Biz, en azından bir tanesinin, Ali İsmail Korkmaz davasında, oraya gelen gençleri dövdüğüne görüntülerle tanığız.

Ali İsmail Korkmaz sokağa giriyor; polisler oradaki sivillere, fırıncılara emir veriyor, “Tutun bunu, yakalayın bunu” diyorlar, onlar tutuyorlar, birlikte dövüyorlar ve 40 gün sonra ölümüne yol açacak büyük bir linç girişiminde bulunuyorlar. Bu bir linçtir. Fakat ondan sonra şu başlıyor: Ali İsmail Korkmaz’ın yoğun bakımda kaldığı saatlerde savcılık emir veriyor, “Kameraları toplayın” diyor. Bakın, 32 tane kamera toplanıyor, 16’sı bozuk. İkisinden biri ve bozuk olanların içerisinde şu da var: Harman Ekmek Fırını. Harman Ekmek Fırını’nın özelliği şu: Ali İsmail Korkmaz’ı polislerle beraber döven sivillerin çalıştığı fırındır burası. Kaç haziranda görüntülerine el konuyor; 7 Haziranda. Kaçında görüntülerin silindiği anlaşılıyor; 6 Haziranda. Yani polisler gelmeden bir gün önce. O halde, ya bu kişi polislerin geleceğini biliyor ya da bir benzeri ihtimal, polisler gelmeden önce fırının sahibi İsmail Koyuncu’ya, “İsmail, sen bunları sil” demişlerdir. Başka bir ihtimal akla gelmiyor. İsmail Koyuncu, sonra, sorgusunda, “**Ben yanlışlıkla**

sildim, zaten bozuktur” demeye getirdi. Fakat dosyaya görüntülerin bir flash-disk içinde İsmail Koyuncu tarafından sunulduğu ortaya çıktı. Yani silerken bir de kendisine yedeklediği ortaya çıktı. İsmail Koyuncu’nun görüntüleri kurtarılсын diye bir bilirkişiye gönderildi. Daha önce iki kez silindiği anlaşılan görüntüler bir de bilirkişi tarafından silindi. Toplam dört kez silindi. Neyse ki jandarma tarafından kurtarıldı. Kurtarıldığında şu anlaşıldı: Evet, burada sivillerin ve polislerin bir çete oluşturarak, insanları hiyerarşik biçimde dövdükleri, hiyerarşik olarak hareket ettikleri ortaya çıktı.

Fakat sadece bundan ibaret değil. Aynı sokaktaki, Ali İsmail’in sokağa girerken ve çıkarken önünden geçtiği otelin görüntülerinde 20 dakikalık eksiklik olduğu ortaya çıktı. Görüntüler kesilmeden önce bir polis memurunun otelin kapısından içeri girdiği ve sonra görüntülerin kesildiği anlaşıldı.

Ali İsmail Korkmaz’ın davasında biri polis olmak üzere, 5 tutuklu var, toplam 8 sanık var. 4 polis, 4 sivil. Sivillerin tümü tutuklu, polislerden biri tutuklu. Polis, kasten cinayet suçlamasıyla, diğerleri de cinayete yardım suçlamasıyla yargılanıyor. Fakat burada şöyle bir durum var: Eskişehir’de 1 ve 2 Haziran akşamlarında toplam kaç kişi dövülmüş? 21 kişi. 21 kişiden biri de Ali İsmail Korkmaz’la aynı anda sokağa giren **Doğukan Bilir**. Doğukan Bilir’i dövenler kim? Ali İsmail Korkmaz’ı dövenler ve yanlarında taşıdıkları bir tane sopalı sivil. Doğukan Bilir’i de aynı saatte döven polislerden biri Ali İsmail Korkmaz davasında tanık. Diğerinde sanık, bunda ise tanık olarak o dosyada kullanıyorlar. Daha komiği şu: Doğukan Bilir de tanık. Yani Ali İsmail Korkmaz davasında iki tanık var; biri sivil, biri polis. Daha ileri bir çete örneği düşünülebilir mi?! Aynı sokakta iki dava var, failler aynı.

Çok adı bilinmeyen bir genç daha var; **Akaki Avaliyani**. Akaki Avaliyani'nin talihsizliği şu: Polis tarafından dövülmek kadar, avukatının Ali İsmail Korkmaz davasındaki sivil saldırganların da avukatı olması. Burada mağdurun avukatı olan kişi, aynı zamanda Ali İsmail Korkmaz davasında Ali İsmail'i döven sivillerin de avukatı çıktı ve dolayısıyla buradaki polislerle ilgili suçun açığa çıkmaması için o dava örtüldü. Orada sanıkları kurtarabilmek için, burada Akaki Avaliyani sahipsiz bırakıldı ve avukatsız bırakıldı ve şu an bir kolunu kullanamayacak halde yaşayıp gidiyor.

Hasan Ferit Gedik, Gezi Parkı eylemlerinin en aktif isimlerinden biriydi. Kendisi, o günlerde Maltepe Gülsuyu'nda -orası da sol duyarlılığın yüksek olduğu, Alevi nüfusun fazla olduğu bir mahalledir- aylardır sürmekte olan uyuşturucu çetesinin silahlı saldırılarına tepki maksadıyla yapılacak yürüyüşe katılmak üzere mahalleye geldi ve uyuşturucu çetesinin açtığı ateş sonucu hayatını kaybetti. İddianamesi geçen ay çıktı. Gezi Parkı'ndaki devletin gösterdiği tutumun aslında öteden beri bu mahallelerde nasıl sistematik olarak uygulandığını yegane kanıtlarından biriydi bu. **Maltepe'deki çetenin varlığı aslında cinayetten 8 ay önce, Maltepe Emniyet Müdürlüğü tarafından Organize Suçlar Şube Müdürlüğüne ve savcılığa iletilmişti**, "Burada bir uyuşturucu çetesi var, silahlı bir çetedir, her an suç işleyebilir" diye. Fakat savcılık harekete geçmedi. **Çünkü çetenin karşındakiler, devletin terörist ilan ettiği insanları ve devletin gözünde, anladığımız kadarıyla, silahlı uyuşturucu çetesi, sosyalistlerden daha tehlikesizdi.**

Hasan Ferit Gedik'in öldürüldüğü gün orada bir yürüyüş vardı. O yürüyüşün sebebi, bir önceki gün yürüyüşe yapılan silahlı saldırıydı. 27 Eylülde

yapılan yürüyüşe yönelik silahlı saldırının sabahında; yani akşam Hasan Ferit Gedik vurulacak, onun sabahında, telefonları dinlenen **uyuşturucu çetesi mensupları şunu söylüyor: "Yanlışlıkla polisi vurmamalım, vurursak devrimcileri vuralım."** Bu konuşma kayda geçtiği halde, "Hazırlanın, silahları hazırlayın, el bombamız hazır" dedikleri halde, akşamında işlenecek cinayet engellenmiyor. Hasan Ferit Gedik'in öldürülmesi, sosyalistlerin, Alevilerin yoğun olduğu bir mahalleye devletin resmi bakışıdır işte. "O mahallenin uyuşturucu çetesine terk edilmesi, solculara kalmasından yeğdir" bakışı. Gezi Parkı eylemlerine de bakış aşağı yukarı böyleydi.

Malum, aslında Gezi Parkı'yla bağlantılı olmadığı halde o günlerde hayatını kaybeden **Medeni Yıldırım**, Lice'de, geçen yılki kalekol protestosu sırasında jandarma tarafından açılan ateşle hayatını kaybetti. Orada göstericiler kalekol çalışmasını protesto için molotof kokteyli atarak işçilerin çadırlarını yaktılar. Bunun üzerine, jandarmadan, aralarında Kanas silahı da olmak üzere, yani göstericileri dağıtmak üzere değil, aslında vurmak üzere ateş açtılar, Medeni Yıldırım'ı öldürdüler, 9 kişiyi de yaraladılar. Hâlâ daha kurşunun kimden çıktığı tespit edilemedi. Görüntüler olduğu halde.

Yapılan ilk işlemlerden biri şu oldu: Medeni Yıldırım'ın kanında esrar ya da alkol olup olmadığı yönünde inceleme yapmak oldu -bulunamadı- ya da Medeni Yıldırım'ın, orada toplanan, molotof kokteyli artığı olduğu iddia edilen cisimlerde parmak izinin olup olmadığı yönünde inceleme yapmak oldu. Ama hiç kimse, kovanların ya da mermilerin kim tarafından atıldığına tespit etme yönünde herhangi bir gayret göstermedi.

Türkiye İnsan Hakları Vakfının raporuna göre, Gezi Parkı eylemlerinde, 2014 yılının Ocak ayına kadar, 17 ilde 5500 civarında kişi sanık durumunda. Bir tarafta bütün Gezi Parkı eylemlerinde hayatını kaybedenler ve yaralananların şikayetçi olduğu davalarda sadece 1 polis tutukluken, adam öldürme suçlarında bile 1 polis tutukluken. **Eskişehir'de 2, İstanbul'da 1, Ankara'da 1, toplamda 4 dava polisler hakkında açılabilmişken, toplam sanık polis sayısı 15-20 arasındayken, sivilleri de kattığınızda bu ancak 20'yi bulabilirken; Gezi Parkı eylemlerine katıldığı gerekçesiyle yargılanan sanık sayısı Ocak 2014 itibarıyla 5500 civarında.** Bugün itibarıyla artmış durumda bu arada. Bu rakam statik bir rakam değil, yükselmekte olan bir rakam.

Bu dönemde, sadece işçi sınıfı ya da sol örgütleri cezalandıracak bir eğitim izlenmedi; tüm risk gruplarını cezalandıran bir yöntem izledi. Örneğin, **Çarşı grubu. O, devlet açısından risk oluşturan bir terörist oluşumdu ve hakkındaki deliller, bildiğimiz üzere, twit yazışmalarıydı, twit'lerdi.** Aynısı İzmir'de görülmekte; Twitter'da örgüt oluşturan topluluk ve İzmir'de bu atılan "Ambulans var, koşun, köşe başını tutun" şeklindeki twit'lerle geniş bir örgüt oluşturuldu. Fakat tam örgütü uyduramadılar, 7 ayrı örgütü beraber yargıladılar. Örgütlerden birinin adı Komünist Parti Yolu. Yani tam oluş-

mamış, “İçeride bulursunuz, yani içeride toplarsınız siz grubu” diye, yani “Biz buradan başladık, tamamı gelir” diye. Komünist Parti Yolu. Bu örgüt mesela, orada oluştu, mahkemenin de üstün çabalarıyla.

Bu dönemde **risk gruplarından biri de, tabii ki, limon taşıyanlar, gaz maskesi taşıyanlar, baret taşıyanlar.** O günlerde bir de işportacılar yakalandı. Yani “Baretlileri engelleyemiyoruz, bari işportacıları engelleyelim” diyerek, içeriye operasyon yapamadıkları için, çıkışında baretçilere operasyon yaptılar. Hemen Gezi Parkı'nın dışında, bir kamyonet kasasında, Karaköy Perşembe Pazarı'ndan baret ve gaz maskesi getiren esnaf ile onları içeride satacak seyyar satıcıya suçüstü baskın yaptılar, baret alışverişi sırasında. Bunları örgüt operasyonu diyerek adliyeye gönderdiler; ama bunlar derdini anlatamıyorlar. Diyor ki, “Ben nasıl terörist olabilirim, irsaliyem burada?!” Yani faturayı gösteriyor adam. Onlara da dava açıldı. Şu an baret satıcıları, bayrak satıcılarıyla beraber, aynı kapsamda yargılanıyorlar.

O dönem AKP'nin desteklediği basın organları tam bir psikolojik harp bülteni olarak çıktı.

Bugünlerde yandaş basın deniliyor, Menderes döneminde besleme basın

denirdi buna; ayınlarına o günlerde de rastlarsınız. “Hayali Komünizm” diye bir kitap vardır, orada bolca örneği vardır. 1950-60 arasında antikomünist haberleri derlemiştir. **Ama Gezi Parkı dönemindeki Yeni Şafak'ın, Star'ın, Akşam'ın ortaya koyduğu bu harikula- de örnekler, besleme basın dönemi örneklerini aşmıştır.** O dönemler bu tarz haberciliğin maliyeti 6-7 Eylül olayları olmuştur; bu dönem, az kalsın, Kabataş olaylarıyla beraber daha büyük bir felakete davet edeceklerdi Türkiye'yi. Sonuç olarak, bu, Gezi Parkı'na yönelik bakışın basındaki yansımalarından biri oldu.

Halihazırda biz bu davaları takip ediyoruz, yaralananların davalarını takip ediyoruz. Ölenler; bugün Af Örgütü 4 kişi olduğunu iddia ediyor, bazı kaynaklar 7 kişi olduğunu iddia ediyor. Gözü çıkanların 13 kişi olduğunu biliyoruz. Değişik ölçülerde yaralananların binlerce olduğunu, sanıkların 6 bini bulunduğunu biz biliyoruz.

Ancak, şunu bilmekte fayda var: Bilhassa Adalet ve Kalkınma Partisi, toplumu Alevi-Sünni eksenli bölmek kaydıyla, kendisini Sünnilerin temsilcisi, muhalifleri Alevilerin bir unsuru göstermek kaydıyla, bu süreci Cumhurbaşkanlığına taşıyacak, toplumu buradan yönetmeye kalkacak

ve toplumsal muhalefetin Alevi mahallelerine sürülmesini sağlayacak. Okmeydanı'nda, Armutlu'da ve başkaca Alevi mahallelerinde yaşanagelen budur. **Çünkü Gezi Parkı gibi bir demokratik itirazı, temsili demokrasi bitmediği için açığa çıkan bu demokratik gelişkinliği bu yönüyle tartışamayacağı için,** tartışmaya kalksa demokrasiyi tartışmak zorunda kalacağı için, siyaseti en kolay yönetme biçimi, bunu mezhepçileştirme yöntemidir, “Bunlar Alevi diye isyan ediyorlar” demektir. **Dolayısıyla, toplumun geri kalanını ancak böyle yönetebilir ve burada aradığı şiddettir; yani toplumsal muhalefetin Alevileştirilmesi ve bu mahallelerin kriminalleştirilmesi çabasıdır.**

Dolayısıyla Adalet ve Kalkınma Partisi bugünlerde kendisine terörist aramaktadır. Bulamazsa kendisi yaratacaktır. Bu iktidarın sürdürülebilmesinin tek koşulu, toplumun geri kalanına toplumsal muhalefetin kriminalize edilmiş halini göstermektir. O yüzden kanımca, toplumsal muhalefetin zaman zaman yönelme ihtimali bulunan ve bu iktidarın ve bu antidemokratik yönetimin sürdürülmesi için harç niteliğine gelen bu sahneden çekilmesidir. Şiddetin kendisi bu iktidarın kendisine su taşımaktadır.

